

VEZETŐK LAPJA

A MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐK ÉS SZÜLŐK FÉLÉVI ÉRTEŚÍTŐJE

A TARTALOMBÓL

BÁTRAN NÉZZÜNK SZEMBE A JÖVŐ KIHÍVÁSAIVAL
A KMCSSZ KÖZGYŰLÉSE 2003 MÁJUS 3

ISTENTISZTELET A KMCSSZ KÖZGYŰLÉSE ALKALMÁVAL

ÁDÁM ATYA SZÓL...

MIT JELENT MAGYARNAK LENNI

KÁTAY ZOLTÁN MÉLTATÁSA

ÜNNEPÉLYES KÖSZÖNTÉS MESSZI FÖLDRŐL

SEGÉDTISZTI TÁBOR VOLT AUSZTRÁLIÁBAN

"ÉS MAGYARSÁGOMAT SZOLGÁLOM"

FELNŐTTCSERKÉSZEK A HHRF ÉLVONALÁBAN

HAZAMENTEK

DR. HOYOS JÁNOS CSCST., K.M.

SZALAY ZOLTÁN CSCST.

PIGNICZKY LÁSZLÓ CSCST.

ÜZENET A SZERKESZTŐTŐL

2003

94. SZÁM

Bátran nézzünk szembe a jövő kihívásaival A KMCSSZ Közgyűlése 2003 május 3

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség 2003 május 3-án megtartotta részleges tisztújító közgyűlését a New Jersey állambeli New Brunswickon. A helyszín választása külön hangsúlyt adott a New Brunswick-i fiúcserkészcsapat 50. évfordulójának. A közgyűlés témaköre: az utolsó két év munkájának kiértékelése, a következő évek várható kihívásainak összefoglalása és a Szövetség Intéző Bizottságának megválasztása volt. A közgyűlés résztvevői között üdvözölhettünk több távolról érkező cserkészt is: dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklóst Ottawából, v. Fehér Gyulát, a Magyar Cserkészszövetség képviselőjében, Győrből, dr. Chászár Edét Brazíliából valamint Nyisztor Juditot Venezuelából.

Az elnökség és a leköszönő tisztviselők beszámoltak a szövetség helyzetéről, a célkitűzések haladásáról, nevelési eredményekről és a jövő kihívásairól. Az elkövetkező két év feladatai között szerepeltek: a) csapataink egységének ápolása és megőrzése, b) a Kárpát-medencei kapcsolataink ápolása, c) legyenek vezetői cserék a szövetség kerületei között, d) cserkészeink külföldi magyarságának és kettős kötődésének megőrzése, e) cserkészóvoda program kidolgozása, f) fiú- és roverpróbarendszerünk felújítása, g) anyagi bázisunk megerősítése, és h) jellemnevelés és a cserkészies magatartás és életmód serkentése. A délután folyamán új Intéző Bizottsági tagokat választott a Közgyűlés.

Este több mint 250 vendég gyűlt össze a New Brunswick-i Amerikai Magyar Atlétikai Klubban, megünnepelni a New Brunswick-i cserkész 50 éves sikeres múltját. A vacsorán a cserkészszázalók és csapatok ünnepi bemutatásán kívül, a volt parancsnokok és a csapat támogatói elismerő oklevelet és kedves kis cserkész ajándékokat kaptak.

Vasárnap mise és istentisztelet után, a Szent László templomban közel 50-en gyűltek össze emlékezni. Bensőséges kereten belül emlékeztek a cserkészek gróf Teleki Pál, Főcserkész halálának 62 éves évfordulójáról. Dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklós, a KMCSSZ örökös tiszteletbeli elnöke, tartott megható beszédet a magyar cserkészlet első Főcserkészéről. A KMCSSZ vezetői és cserkészei a cserkészlet e nagy alakjának életéből és példájából meríthetnek, hogy az elkövetkező évek komoly kihívásaival sikeresen megbirkózzanak.

Nt. Bertalan Imre, Washington, DC

Istentisztelet a KMCSSZ Közgyűlése alkalmával

I. Királyok 17, 17. és következő.

Történt ezek után, hogy megbetegedett az asszonynak, a ház tulajdonosának a fia, és betegsége olyan súlyossá vált, hogy már nem is lélegzett. És Illés próféta így szólt az asszonynak: Add ide a fiadat. És elvette az öléből, felvitte a felső szobába, amelyben lakott és az ágyra fektette. Majd Az Úrhoz kiáltott és ezt mondta: Istenem, Uram, még bajt is hozol erre az özvegyre, akinek én a vendége vagyok, és megölnöd a fiát? Azután háromszor ráborult a gyermekre és így kiáltott az Úrhoz: Istenem, Uram, térjen vissza a lélek ebbe a gyermekbe. Az Úr meghallgatta Illés szavát, a lélek pedig visszatért a gyermekbe és föléledt. Ekkor Illés fogta a gyermeket, levitte a felső szobából a házba, odaadta az anyjának és ezt mondta Illés: Nézd, él a te fiad. Az asszony így felelt Illésnek: Most már tudom, hogy te Isten embere vagy és, hogy igaz a te szádban az Úr ígéje.

És János írása szerinti evangéliumban: 10,10: Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.

Mai igehirdetésünk tartalmát meghatározza az a tény, hogy a Külföldi Magyar Cserkészszövetség tegnap és ma folyamán a helybeli Teleki Pál cserkészotthonban tartja két évenként megrendezésre kerülő közgyűlését. A misén és istentiszteleten való részvétel minden gyűlésen napirenden szerepel, minek következtében a protestáns vallásokat követő alkotó tagok mai napon a New Brunswick-i Magyar Református Egyház templomában hallják az Igét.

Ezt az ígét, hozzáfűzött magyarázattal, mint a hajdúböszörményi Bocskai Református Főgimnázium cserkész csapatának tagja a gödöllői árnyas erdők egyik tisztásán hallottam, ahol istentiszteletre gyűltek a világ jamboreen résztvevő magyar és külföldi cserkészek. Bejelentették, hogy az istentiszteletet viaszlemezre vették, hogy a nap folyamán közvetítsék a határokon és óceánon túl élő magyarok felé.

1969 augusztusában ismét messze repítő szárnyakra kelt ez az ott általam olvasott Ige, csak hogy ellenkező irányba, amikor a Filmore-i vezetőtáborban tartott igehirdetést, rákövetkező vasárnap Magyarország felé közvetítette a Szabad Európa protestáns adása. Időszerűségéből semmit nem veszített ez a bibliai történet évezredek és korunk válságos évtizedei során. Itt és most íme ismét időszerű tanítással szólal meg a bibliai asszony és gyermeke története, amikor szembesít minket Isten nevelési módszerével és eszközeivel és emlékeztet a magyar jövő biztosítékára, az Isten kezébe helyezett gyermekre.

Egy gyermekét sok gonddal bajjal nevelő szegény özvegyasszonyról szól a bibliai tanítás. Senkije, semmije nem volt, csak egy gyenge, beteg gyermeke. A házban található étel nem több, mint egy marék liszt és egy csepp olaj. Ebből tengette életét, óh, dehogy is a maga életét, hiszen ez az édesanya nem magáért, hanem beteg, keservesen nevelt gyermekéért élt. A közeli Kármell hegyen most játszódot le Isten és a Bál főpapok párbaja. Illés próféta még meg se pihenhetett, már is új feladatot kapott Istentől: Meg kell mentenie egy halálosan beteg gyermeket. A próféta engedelmeskedett. Odaazáta magát az Isten által számára kimért feladatra, egy gyermek megmentésére.

Illés próféta életmentő próbája egy határozott mozdulattal kezdődött, azzal, hogy felölelte a beteg gyermeket felvitte a felső szobába. Nem fűzünk erőltetett magyarázatot az Ige tanításához, amikor azt mondjuk, hogy Isten szolgáinak és a Krisztus lelkületét tükröző intézménynek, tanítónak, lelkipásztornak, egyháznak nem lehet fontosabb szolgálata, mint felfelé, isteni magasságok felé emelni a szülő legnagyobb kincsét, a gyermeket. Ebben a mozdulatban van a jövő, a megmaradás. Amikor a bibliai asszonynak, az első világháborút elvesztett Magyarországnak mindene elveszett, semmije se maradt csak egy kevés olaja és egy maroknyi lisztecskéje, szomorú, kifosztott, megcsonkított világába betoppant hozzá az ifjúság nevelésének egy új szolgálata, a cserkész mozgalom. Mint oly sok nemzeti áldás az is a lelki emberek segítségével, a keresztyén egyház közvetítésével jött és lett közös nemzeti kincs. Imádkozva, mosolyogva, játékos jókedvvel, ajkán dallal jött és a legjobbkor jött, hogy átvegye a tehetetlen édesanya karjaiból a nélkülöző, beteg gyermeket, és, hogy visszaadja őt az édesanyának, de már gyógyult, egészségesen, vidáman, újjászülve.

Illés próféta szolgálata óta minden Krisztus lelkületében folytatott nevelői munkának ez a célja: a gyermeket mélységből magasságok felé emelni. Erre az életmentő szolgálatra jelentkezett a magyar cserkész. Ezt tette magyar földön, tehát eredeti talajában, végezte mintegy 35 éven át, míg istentelen intézkedésekkel gyökereit fel nem tépte és szolgálatát a nemzet életéből ki nem iktatta a kegyetlen államhatalom, hogy azután először Nyugat Európában, majd túl a tengeren, a 20. század magyarságának új létezési formájában, a diasporában folytassa megszakítás nélküli áldásos nevelői munkáját.

Felfelé a gyermekkel, csodálatos magasságok felé. Fel a fejjel. Illyés Gyula szavaival:

...merjük a legnagyobbat,
Újra a kezdetet,
Merjük a legnagyobbat,
Kezdjük itt a legmélyből,

Hűségünk erejéből,
Léptenként, mint lehet,
De mégis föl és föl,
Újra a kezdetet.

Ez a cserkész története dióhéjban: Felfelé a gyermekkel. Legyen kilátása a teremtet mindenség szépségeire, az Isten-ismeret napsütötte ormaira: Krisztus keresztyén. A népdallal: Feltekintek a csillagos nagy égre, együtt énekelni a zsoltárt: Szemeimet az egekre emelem, onnan jó az én segítségem. Fölfelé, a ködös gáz fojtó világából, az erkölcsi mocsarak lápjából, tisztán fénylő magasságok felé, hol az Isten arca néz le rá, s hol a friss tüzes élet pezsdül.

De a gyermeket isteni magasságok felé emelni csak az képes, aki maga is otthonos a magasságban. Nem csak úgy általában van szükség nevelőkre. A cserkész Hárshégy óta, Filmoron át minden kiképző táborban, olyan minőségi nevelőt küld szolgálatba, aki maga is ismeri a magasságok szépségét, Isten közelsége áldását, aki Krisztus lelkületét tükrözve, a próféta odaadásával emeli karjaiba a sorainkban sajnos ritkuló, fontosságában éppen azért egyre növekvő fiatal magyar nemzedéket.

Az ilyen nevelői szolgálatot megáldja az Isten. Lám, a próféta ezekkel a szavakkal adta vissza a gyermeket az édesanyának: Lásd, él a te fiad.

Óh, bárcsak minden nevelő így adhatná vissza a gondjaira bízott gyermeket az otthonnak és a társadalomnak: él a te gyermeked. Itt jön a nevelő segítségére a legnagyobb nevelő, az Úr Jézus Krisztus, drága, időszerű tanításával: Én azért jöttem, hogy életük legyen és

bővölködjének. A cserkészzet célja ilyen értelemben vett életre való ifjúságot nevelni. Mert az életre valóság nem abból áll, hogy valaki ügyes, vagy leleményes, hogy ver a szíve, megtelik pénztárcája, hogy eszik, iszik, szórakozik, egy mai költői szavaival: „Az ember-élet semmi más, csak jó evés és jó ivás” Krisztus másképpen fogalmaz: Én nem azért jöttem, hogy nekem szolgáljanak, hanem, hogy szolgáljak és életem adjam másokért, hogy életük legyen és bővölködjének. Mert élni Krisztus tanít, életet ő ad, mert ő az élet. Karácsonyi énekünk szavaival:

„Ő lehozta az életet”. Földön jártában pedig az életnek kenyerét és az életnek vizét osztogatta övéinek. Nekünk nem önmagáért kell a cserkészzet, hanem Istenért, kinek nevével szolgálatra indult és ma is szolgál hűsége erejéből.

A hűség erejéről szólva jól emlékszem a cserkész munka kezdetére itt a keleti partokon, közelebről New Brunswick-on. Lent, a templom alatti teremben szeretetvendégségre gyűltek az egyház tagjai és barátai. Az egyház akkori lelkésze, néhai apósom engem kért a vacsorát követő műsor levezetésére. Azon hangsúlyozottan szerepelt az európai menekült táborokból frissen érkezett cserkészek köszöntése. Kevesen voltak, egy asztalnál elfértek. Regős cserkésztsziszthez illően dallal köszöntöttem őket majd a cserkészindulóval: „Fiuk fel a fejjel”! A csüggedt fejek felemelkedtek. „Kell a magyar éjben a hajnal” mondtam tovább. Kellett, nagy szükség volt a cserkészek megjelenésére. Érkezésük, élő tanúja vagyok, hajnalt jelentett a bizonyos szempontból akkor alkonyodó magyar éjben. ”Ránk vár a világ ez a harc a mienk”. Tudták, hogy nem könnyű élet, hanem harc vár rájuk. Mert közülünk senki, az egyházalapító elődök s azok, akik időben utánuk érkezünk, tudtuk, hogy nem egy kellemes kirándulásra, hanem egy új életforma kiharcolására érkezünk Amerikába. Nagyon sok újrakezdésnek voltam tanúja a múlt század dereka óta. Hányan és hányan hozták az azzal járó gondot és hálaadást ide a templomba. De vállalták a harcot, nem önmagukért, hanem első sorban a gyermekért, a jövő zálogáért.

A cserkész munka az egyházak helyiségeiben indult, de a cél kezdettől a saját cserkészotthon építése volt. Ez is harc volt, áldozatos életek munkája, de a Teleki Pál Cserkészház megépült, otthona lett 58 éve folyó lüktető cserkész életnek, ékessége a város magyar intézmény hálózatának, tegnap és ma vendéglátója, házigazdája a Külföldi Magyar Cserkész Szövetség kétnapos közgyűlésének.

Onnan jöttünk most a templomba s oda térünk vissza az istentisztelet végeztével. Cserkészotthonból a templomba, templomból a cserkész otthonba. Ez amit mindenek felett értékelek a magyar cserkészben. Fogadalmi közé is bele iktatta Isten szeretetét. Egyformán otthonos mindkettőben, otthonában és az imádság házában. Teszi ezt nem erőltetésből, vagy külső formákat követve, hanem lelki igényének engedelmeskedve.

Ajkunkra illik hát, mindössze egy szó változtatásával, az amerikai magyar nyári iskolás gyermekek száz esztendővel ezelőtt, templomból kimenetelkor mondott imája: Házunkba, ez esetben cserkész otthonunkba is jer velem, tedd templomoddá, Istenem. Ha áldott volt bejövésem, Legyen áldott kimenésem. Ámen.

Ádám János S.J., Miskolc

Ádám Atya szól...

Hosszabb idő és több beosztásbeli változás után szeretett Ádám Atyánk a következő beszámolót és üzenetet küldte Karácsony táján Miskolcra. (Szerk.)

Szeretteim! Barátaim!

Már régen adtam életjelt magamról. Karácsony közeledtével, gondolom, ideje hogy jelentkezzem. Mint tudjátok, tavaly átadtam a provinciálisi hivatalt, és áthurcolkodtam Miskolcra, új állomáshelyemre, ahol iskolalelkészként működöm a miskolci Jezsuita Gimnáziumban.

Az itteni munkám nagyon változatos, és emberileg nagyon kielégítő. Részt kell vennem az intézményvezetők fontosabb megbeszélésein, lelkigyakorlatokat szervezek az osztályoknak, az iskolarádióban készítek elő programokat a magyar és jezsuita szentekről való megemlékezésre, és reggeli áhítatokat. Most például egy hét napos programot készítettem a Xavéri Szent Ferenc halálának 450. évfordulójára, majd adventi reggeli imákat. Karácsony után minden reggelre készítek egy kis rádió programot. A szöveget a gyerekek olvassák be. Így legalább az olvasók odafigyelnek arra, ami a rádióban történik, meg én is megismerkedem velük. Ezen túl fő munkám a gyóntatás az osztálymisék és a kollégiummisék alatt, és az egyéni beszélgetés. Múlt hét végén volt a szalagavató, és azon én mondtam a prédikációt. Megkapták a magukét az érettségire készülők. Az egyéni beszélgetésekre szükségük van, csak nagyon félénkek bejönni a beszélő-szobába. A legnagyobb gond, hogy kapcsolatba kerüljek velük, ezért a kollégiumban minden reggel és minden este kimegyek az előcsarnokba keveredni és beszélgetni velük, hogy megismerjenek. A múltkoriban beesett egy 16 éves fiú a szobámba, és elmondta valóban komoly problémáit. A beszélgetés végén megkérdeztem, hogy milyen gyakran szokott gyónni, ő azt mondta, hogy nem szokott gyónni. Kérdeztem, hogy miért nem, erre azt felelte, azért, mert ő református. Ennek nagyon megörültem, mert ez azt jelenti, hogy most már a másik vallásúak sem félnek tőlem. Amikor tehetem, az iskolai szünetben is kimegyek az udvarra, ami kicsit életveszélyes, mert akkor mindenki labdát rúg, és néha engem is eltalálnak. Sajnos a két legfelsőbb osztály

tanulói már nem járnak ki az udvarra, s így nehéz velük kapcsolatba kerülni. Szerencsére a hittanárunk, aki egyben az iskola igazgatója is, két hétre Amerikába ment, és én helyettesítettem a 11. és 12. osztályban. Ez számomra új tapasztalat volt, mert 8 éve nem tanítottam, és sohasem tanítottam magyarul. Amikor az igazgatóhelyettes felhívott, hogy vállalnám-e a helyettesítést, úgy éreztem magam, mint egy kimustrált csataló, amely meghallja a harci trombitát. Én is glédába álltam, és nagyon élveztem az órákat. Gondolom, a gyerekek is, mert süketülően lévén, nem hallottam az óra végét jelző csengőt és tovább beszéltem, a gyerekek meg se moccantak. És amikor észbe kaptam, kérdeztem, hogy miért nem szóltak. Ők azt felelték, hogy mehetünk még tovább. Nem hiszem, hogy ez tetszett volna a következő órát tartó tanárnak. Igen nagy itt a nyomás a gyerekeken. Állandóan versenyekre készülnek. Reggel látom a kollégistákat, mikor indulnak reggeli imára a templomba, úgy néznek ki, mint a pilledt legyek, alig lézengenek, fáradtak. A plébániatemplomban is gyóntatok, és alkalmasint vasárnaponként miséznek.

A napi programom alapjában véve egyszerű, reggel 7-től este 10-ig a fogadószobában vagyok, amely egy nagyon kellemes és otthonos hely. Ez a szoba az új kollégiumban van, közel a kápolnához, ahol minden nap misézek, a rendházba csak aludni járok.

Az iskolalelkészsegen kívül még mindig én vagyok a fiatal jezsuiták képzésének felelőse, ez is elég sok munkát jelent és utazás is jár vele. Január elején például Münchenben és

Innsbruckban vizitálom meg fiataljainkat, utána pedig Svájcba kell mennem egy jezsuita fiatalok kiképzési felelőseinek gyűlésére. Közel három hétig leszek távol. Sajnálom.

Egyébként újra elkezdem a Pisztráng-levelek írását is, ezt kb. 20 évvel ezelőtt kezdtem el Amerikában a jobb érzésű cserkészeim számára, akik mertek az árral szemben úszni. Mióta hazajöttem 1994-ben, megszűntek a levelek, mert „inter arma silent musae” (fegyverropogás közben elhallgatnak a múzsák). Most azonban, hogy megnyugodott a lelkem, és igazán örömet lelem munkámban, megint belelkésedtem, hogy újra ébresztgetem azoknak a barátainknak a lelkét, akik 20 évvel ezelőtt még tizenévesek voltak, most pedig már családapák. Lélekébresztésre valóban szükség van ebben a bolond világunkban.

Hát így élek én. Boldog vagyok, hogy még 75 évesen is hasznos munkát végezhetek, és úgy érzem, hogy valóban a helyemen vagyok. Éppen ma olvastam a zsoltárokból, hogy ha az embernek jól megy a dolga, akkor 70 évig él, és ha jó erőben van, 80 évet is megél. Hát én az ajándéknak felét már letöltöttem. Ezzel a dologgal úgy vagyok, mint az öreg, jámbor német jezsuita 90 éves korában, aki úgy imádkozott: „Uram, kész vagyok menni bármikor, de nem sürgős”.

Most pedig megosztok veletek néhány gondolatot, ami mostanában foglalkoztat. Mindig szívesen gondolok Karácsonyra. A rózsafüzér titkai közül is nekem az örömdetes olvasó misztériumai tetszenek legjobban, mert azok Isten megtestesülésével, megváltásunk fontos nyitányával foglalkoznak. Az Isten lett Jézusba emberré. Jézusban az Isten valóban felvette emberi természetünket annak minden töröttségével együtt, hasonlóval lett hozzánk mindenben, kivéve a bűnt, bár a bűnösök barátja, a mi barátunk lett. Ő ismerte a csalódást, a fájó magányosságot, az Istentől való elhagyatottságot, barátai árulását és hűtlenségét, emberi szívvel élte át az emberi élet minden gyötrelmét, a halátusát s végül a halált. Mindezt, azért mert szeretett bennünket. És ez a lényeg: Jézustól tudtuk meg, benne tapasztaljuk meg, hogy az Isten feltétel nélkül szeret bennünket. Karácsony a válasz szorongó szívünk sikolyára: „Szeretném, hogyha szeretnének, s lennék valakié, lennék valakié.”, ami, mindannyiunk nevében Ady Endre szívéből robban ki.

Isten Jézusban emberfia lett, hogy mi, mint testvérei, Isten fiai válhassunk. Tőle tudtuk meg, hogy szeretetből, szeretetre teremtettünk. Tőle kaptuk az isteni életet, a szeretet életét, amely a Karácsony örömének igazi oka, emberségünk kiteljesedésének útja, és lelkünk békéjének záloga.

Ez a Karácsony misztériumának fényoldala, amelyet az Isten szeretete beragyog. Van azonban egy másik oldala is, ahol sötétség uralkodik, mert a szeretet ragyogását kizárják. János apostol evangéliuma prológusában megdöbbenő rövidséggel vázolja ezt a helyzetet: „Az Ige volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte fel a világ. A tulajdonába jött, de övéi

nem fogadták be.” (Jn. 1. 10.) Megismétlődik újra és újra a betlehemi szálláskeresés, s Jézus úgy találja, hogy nincs hely számára a „szálláson”, az emberek szívében. Micsoda tragédia az emberek árvasága!

Az avasi Isten Ige plébániánkhoz 40. 000 személy tartozhatna, akik 10. 000 panellakásban élnek. Az itteni egyházközség mind a tízezer lakásba eljuttatott egy levelet, amelyben felajánlották az egyházközség szolgálatait, és meghívták a gyerekeket hitoktatásra. A tízezer lakásból 35 visszajelzést kaptunk. Sok még a zárt ajtó.

A londoni Szent Pál katedrálisban van egy „Világ Világossága” c. festmény. Jézust ábrázolja, amint hosszú fehér ruhában, töviskoronával a fején, egy lámpással a kezében, egy gazzal benőtt, rozsdás vaspánttal rögzített ajtó előtt áll, és jobb kezével, kopogtat. Amikor a festményt 1904-ben leleplezték, egy szemfüles fiú megjegyezte, hogy hibás a festmény, mert nincs kilincs az ajtón. Nem hiba az, mondta a művész. Az ajtó az emberi szívet ábrázolja, s azt csak belülről lehet kinyitni.

Jézus betörhetné az ajtót, de nem teszi, mert tiszteletben tartja az ember szabadságát, hiszen szeretet csak szabad szívből forrasozhat. Ő szabadon adta magát értünk, és mert szeret bennünket, szeretné, hogy mi is szabadon engedjük őt be életünkbe, hogy életünk teljesebb legyen.

A krisztushívők karácsony feladata az, hogy szerető életükkel legyenek Jézus kopogtatói felebarátjaik szíve ajtaján.

Karácsony ajándékként azt kívánom kedves mindnyájatoknak, hogy megtapasztaljátok Jézus feltételnélküli szeretetét s ez a megtapasztalás, arra indítson benneteket, hogy a ti szeretetekben mások is megtapasztalják Emberszerető Istenünk jóságát.

* * *

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst., Buenos Aires, Argentina

Mit jelent magyarnak lenni

A Vezetők Lapja 92. számában egy beszélgetést olvashattunk néhány KMCsSz cserkészünkkel, akik Magyarországon élnek. Most egy ugyancsak külföldön született, és külföldön is maradt cserkész gondolatait olvashatjuk a magyarsághoz tartozás kérdéséről. Az írás a Magyar Online.net felhívására beküldött pályázat. (Szerk.)

A Magyar Értelmező Kéziszótár szerint magyar: tömegében Magyarországon élő finnugor nyelvű nép.

Én már Buenos Airesben születtem, tehát argentin vagyok? Az is, de magyar is vagyok, igen vallom, hogy MAGYAR vagyok!! Még nagyszüleim jöttek el Magyarországról a II. Világháború után. Nem azért mert jobb életet kerestek, vagy mert nem szerették eléggé hazájukat, hanem életüket és gyermekeik életét mentették a haláltól. A sors ide hozta őket a messzi Délamerikába, Argentínába. Szüleim itt nőttek fel, itt jártak iskolába majd

egyetemre és én mégis magyar vagyok, sőt gyermekeim is azok! És ezt büszkén mondom...

Tehát mit jelent magyarnak lenni? Szeretni és ápolni a mi ügyünket, ami a magyarság, a magyar nép, a magyar kultúra, a magyarok múltja, jelene és jövője. Nem muszáj Magyarországon élni ahhoz, hogy az ember magyar legyen. Bár a Szózat így hangzik: "...Áldjon vagy verjen sors keze, itt éljed, halnod kell..." Elítéli azokat akik emigráltak? Hisz az életüket mentették! A magyarságukat mentették! Nem ítéli el, hanem áldjon vagy verjen sors keze, bármit hoz az élet, bárhol is a világon, mint magyar kell tovább élned és meghalnod. Ez szüleim munkája, az én munkám. Keményen, hangyaszorgalommal, nagy erőfeszítéssel megtartani, táplálni és ápolni magyarságunkat. Továbbadni gyermekeinknek, ismertetni, megszerettetni és becsületet szerezni a magyarságnak az itteni nép körében és általában minél tágabb körben.

Nagyon nehéz feladat, nehéz cél, mert mi egy kis egység vagyunk egy idegen országban, a beolvadás folyton fenyeget bennünket. Szükséges, hogy ismerjük, szeressük és tiszteljük annak az országnak a szokásait, problémáit, légkörét ahova a sors elődeinket sodorta és ahol mi születünk, azért, hogy a két nép kultúráját birtokolva értelmesen tudjuk ismertetni nemzetünk értékeit, történelmi küldetését, jogos követelményeit és jelenlegi helyzetét.

A magyar nemzet amely 896 óta a Kárpátmedencében van és a történelem viharában hőiesen megállta a helyét és nem pusztult el (Tatárjárás, Mohács, Habsburgok, oroszok dacára) "egy ezredévi szenvedés kér éltet vagy halált", minden gyarlósága ellenére, "szánd meg Isten a magyart kit vészek hányának", feladatának érzi, hogy ez a maroknyi nép ne tűnjön el a történelem viharában, hanem mint a fönix madár poraiból újra feltámadjon és hirdesse tovább a világnak a magyar élniakarást, úgy mint egykor Hunyadi János, Dugonics Titusz, Zrinyi Ilona, Rákóczi Ferenc, az 56-os fiatalok tették. Mi is, itt nyugaton kell, hogy tápláljuk a magyar élniakarás lángját. És munkánkat akkor fogjuk igazán szépen elvégezni, akkor leszünk a leghasznosabb szószólói a magyarságnak, ha időt, energiát, tudást, anyagi áldozatot szánunk e célra és ha őszinte szeretettel, önzetlen odaadással végezzük szolgálatunkat, akkor vagyunk igazi magyarok!!

De a magyarságért csak úgy tudunk munkát, felelősséget vállalni ha megtartjuk anyanyelvünket, sőt nem csak megtartjuk, hanem csiszoljuk továbbra is. Valahogy úgy, ahogy Váci Mihály mondja "Még nem elég" című versében: "nem elég jóra vágyni / a jót akarni kell / és nem elég akarni / de tenni, tenni kell!"

Illyés Gyula azt mondta, hogy az anyanyelv maga a nép! Tehát a nyelvvel törődni semmivel sem jelent kevesebbet, mint magával a néppel vagy az igazsággal törődni.

Magyarul beszélni, itt Argentínában 14.000 km-re Magyarországtól, ez magyarnak lenni!!!

"... a magyar nyelvet tekintem legnagyobb földi kincsemnek, s minden porcikámmal tiltakozom megrontása, csúffátévése, elárulása és kisemmizése ellen"- így Déri Tibor. Nekem is egyik legnagyobb földi kincsem a magyar nyelv, pedig én már Buenos Airesben születtem... de mégis... magyar vagyok!

Röviden elmesélem családom történetét:

Édesanyám 4 éves korában, édesapám 8 éves korában hagyta el Magyarországot. 14 év után egy argentin kis vidéki városban ismerkedtek meg, ahol édesanyám családja az egyetlen magyar család volt. Hála nagyszüleim magyar öntudatának otthon csak magyarul beszéltek. Édesapám, aki aktív cserkész volt, egy évben nem ment nyári táborba, mert esküvőre készült a vidéken megismert magyar lánnyal. Édesapám sok éven keresztül a Kinizsi Pál fiúcserekészcsapat parancsnoka, majd II. Kerületi parancsnok volt, mindig aktívan és önzetlenül dolgozott a magyarság érdekében. Édesanyám 20 évig volt a Külföldi Magyar Cserkész Szövetség tanfelügyelője és ő is fáradhatatlanul ügyködik a mai napig.

László bátyám és magam számára gyerekkorunk óta természetes volt a magyar légkör. Soha sem jelentett problémát számunkra az, hogy magyarok vagyunk-e vagy argentinok. Az iskolában büszkék voltunk arra, hogy mi vagyunk az "húngaro"-k. Hétvégén magától értetődően jártunk cserkészetre és magyar iskolába.

Bátyám 1986-ban, az egyetem elvégzése után, elindult a nagy világba szerencsét próbálni, és Magyarországon kötött ki. Magyarság érzése oda vitte őt. Akkor, amikor nem volt éppen a legjobb pillanat, amikor még kommunizmus volt, ő mégis ott akart élni... mert magyarnak érezte magát... Azóta magyar felesége van, és négy gyermeke.

Én egy vezetőképző táborban a brazil őserdőben megismertem Lajtaváry Endrét, Danit, akinek szülei szintén fiatalon jöttek el Magyarországról. Ennek a segédtestitábornak az lett a következménye, hogy másfél évre rá örök hűséget esküdtünk egymásnak. Negyedik generációs Zsuzsi, András, Richárd és Márton gyermekeink is mind beszélnek magyarul és büszkék arra, hogy magyarok!

Csak ezzel a kapacitással lehet ismerni és megszeretni a magyarságot. Ismeret és szeretet nélkül nem tudnánk a magyarságot hathatósan terjeszteni a befogadó országokon belül. Aki épp, hogy uralja a konyhanyelvet, az egyáltalán nem képes arra, hogy az ezerszínű magyar kultúrát felfogja, értékelje és továbbadja.

Három magyarországi látogatásom azért volt olyan fontos számomra, mert hozzásegített ahhoz, hogy mélyebben fogjam fel mindazt, amit hallottam, láttam, tanultam, olvastam és tapasztaltam. Hirtelen minden ott volt előttem a valóságban, nem képeslapon vagy könyvben: a vár, a Mátyás templom, az Országház, a Nemzeti Múzeum, Győr, Székesfehérvár, Esztergom, Lébény, Ják, Zsámbék, Pannonhalma, a Balaton, a Duna, a kanyargós Tisza... És minden kiírás magyarul, és mindenki csak magyarul beszélt!! Olyan volt mint egy álom.

Magyarországi naplóból idézek:

"... az idegenvezető maximális árkedvezménnyel még Mártát is diákká fiatalítva, kicsit sietve végig vezetett minket az apátság idegenforgalmi látványosságain: csodálatos könyvtár, kódexek, első magyar írásbeli emlékünktől, a Tihanyi Alapítólevél ... Megcsodáltuk a képtárban a mindig szembeforduló fekvő Krisztust, a Mozaik Madonnát sok más régi kép között. Az építészeti szépségekben való tartós gyönyörködésre Löwei Félix bencés atyától kaptunk engedélyt, ami egész délutáni meleg hely menedéket is jelentett nekünk. A Porta Specioza, a kerengő, a Bazilika... a fűtött hely melege, az emberek kedvessége, a ház nyugalma számunkra is a béke szigete volt. Az esti misére

menet már otthonosan közlekedtünk a folyósokon s távozóban a kanyarokban hirtelen összefutva a zsolozsmára siető szerzetesekkel többeket meghökkentettünk. Egy-egy ilyen helyen összegyűjtött értéket az idő rövidsége miatt, tudásbeli hiányosságunk miatt átfogni sem tudunk. Olyannak érzem az élményeink során bennünk összegyűjtött anyagot mint egy mérműves ablakot, amelynek csak a töredékei vannak meg. A darabok szépségéből sejlik az egész nagyszerűsége, de az egész hiányzik. S minél többet látunk, tanulunk, egyre több része áll össze a műnek, s előbb utóbb kirajzolódik bennünk az egész...”

84-es utam mély benyomást keltett bennem. Megható érzés volt látni amit a magyar iskolában (Zrínyi Ifjúsági Kör) tanultunk, amit csak könyvben láttunk, ami olyan éktelen messzinek tűnt, mintha csak mese lenne. A moziban még Gandhi is magyarul beszélt! A színházakban milyen gyönyörűen csengett a magyar nyelv, amikor Bánffy György Széchenyi István naplójából adott elő, vagy amikor Sütő András életképeit és vallomásait elevenítette meg a “Nagyenyedi fügevirágbán”. ...és a Csíksomlyói Passió... és milyen más az Egri Csillagokat az egri vár tömlőcbástyáján ülve olvasni, mint Argentínában házfeladatként, vagy Mohácsnál a csata helyszínén elszavalni azt, hogy “Hósvértől pirosult gyásztér, sóhajtván köszöntlek...” milyen nehezen ment ez a vers tanulás, s ott milyen hideg futott át a hátamon... Szigetvárnál “adj pennámnak erőt, úgy írhassek mint volt”. Hirtelen mindennek volt értelme, mindent átéreztem.. Egy egy ilyen út alkalmával fogja fel az ember, hogy milyen rendkívül értékes kincseket hozott létre a magyar szellem és hogy miért küzdünk magyarságunkért külföldön.

“... a magyar nyelv remekmű, olyan kincs, mint a legnagyobb emberi szellemek alkotta alkotások... nem érveltem azzal, hogy nyelvünk muzsikája szép, szavaink lejtése kellemes, mert ezt mindenki elmondhatja-joggal- anyanyelvéről, hanem éppen nyelvünk gazdagságáról beszéltem...az, hogy megtanultok magyarul, hogy szüleitek nyelvén érintkeztek, az nem csak a szülők ragaszkodása óhazai múltjukhoz, amelyet gyermekeikben folytatni akarnak, hanem ezzel a nyelvvel műalkotássá váltok magatok is.” László Gyula.

“...a nyelv olyan fiam, mint az asszony: elhervad, ha nem szeretik” Sütő András.

“Szülőföld az anyanyelv is” Fekete Gyula

“Semmi sem jellemző annyira egy nyelvre, mint sajátos hangzása. Olyan ez mint a virág illata, a bor zamata, a zománc, az opál tüze. Megismerni róla a nyelvet már messziről, mikor a szót még nem is értjük.” Kodály Zoltán.

A felsorolt idézetek arról tesznek tanubizonyságot, hogy a magyar szellem nagyjai létkérdésnek tartják a magyar nyelv ápolását, gondos megőrzését. Ezt a gondolatot kell magunkban és környezetünkben tudatosítani, mert ha hagyjuk elveszni, elsatnyulni a nyelvet, minden túlzás nélkül mondhatjuk, hogy a magyarság halálra van ítélve.

Itt Argentínában 50 éve működik egy hétvégi magyar iskola, a Zrínyi Ifjúsági Kör. Egy magyar apáca alapította 1964-ben. Minden szombat délelőtt van tanítás. A tanulók száma 60 (“Az iskolában hatvanan vagyunk...”). Ez nagy szó, hiszen itten nincs utánpótlás, a nehéz és egyre romló gazdasági helyzet miatt egyre többen hagyják el az országot, egyre több a vegyes házasság és ennek következtében a beolvadás egyre nagyobb méreteket ölt. A Zrínyi Ifjúsági Kör magáévá tette Széchenyi István jelszavát: “Kiművelt emberfők által

tenni nagy nemzetté a magyart”, tehát tanítani magyar írást, olvasást, földrajzot, történelmet, irodalmat, ismertetni az itt született fiatalokkal elődeink kultúráját.

Én is jártam a Zrínyi Körbe 4 éves korom óta, letettem a három érettségit s most is még mindig tanítok. Öröm és jó érzés számomra, amikor a 9 éves gyerekek elszavalják azt, hogy “Laci te, hallod-e”... vagy amikor felismerik a magyar betűket, szép hangszílyal olvasnak magyarul. Vagy a 15 éveseknél, milyen öröm, amikor el tudják helyezni a különböző századokba a magyar királyokat, amikor felfogják és megértik, hogy miért történt az 56-os forradalom, és hogy nem volt hiába... Nagy felelősség vállalni a magyar nyelv, magyar kultúra tanítását... ezt vállalni: az magyarnak lenni! Néha nagyon nehéz, hiszen nem vagyunk hivatásos tanárok, legtöbbször mind itt születünk, mégis komolyan végezzük munkánkat, sok szeretettel és lelkesedéssel!

Idén júliusban megnyertem egy pályázatot, amit a Balassi Bálint Intézet szervezett olyan tanárok számára, akik külföldön tanítják a magyart. Nagy élmény volt, ismét ott lenni, és támogatást, segítséget, lelkesedést kapni igazi magyar szakértőktől, akik elismerik munkánkat, akik éreztetik velünk, hogy érdemes, van értelme és szükséges megőrizni magyarságunkat...

A Külföldi Magyar Cserkészlet is rendkívül értékes munkát végez e téren. Arra törekszik, hogy vezetői minden téren a lehető legmagasabb színvonalat éri el, hogy szellemi és erkölcsi elitet alkossanak, mert csak így lehetnek hasznos szószólói a magyarságnak, csak így mutathatnak példát a fiatalabb nemzedéknek. Jelszava az “emberebb ember, magyarabb magyar”, és a cél ezt elérni. “Alakítsátok ki saját szellemi Magyarországotokat olyan hittel, hivatástudattal, amilyennel IV. Béla a tatárjárás után újjáalapította az elpusztult országot. Tinódi Lantos Sebestyénhez hasonlóan legyetek a magyar kultúra terjesztői magyarok és nem magyarok között... Toldi Miklóst példázátok. Győzzétek le a magyarság ellenségeit. Gyilkos szerszám helyett a szellem és a lélek fegyvereivel...” írta Bodnár Gábor, a Magyar Cserkészszövetség elhunyt ügyvezető elnöke. Az eszme, a cél világos, de a megvalósításhoz hangyaszorgalom kell, a szalmaláng leküzdése és a mindennapok kitartása. Többször felmerült bennem a kérdés: miért vállalom ezt a feladatot?? Nem azért mert valaki követeli tőlem, hanem azért, mert úgy érzem, hogy kötelességem és tudom, vagy legalábbis remélem, hogy így hozzájárulok a magyarság megtartásához, mert jó nekem magyarnak lenni! Mert úgy érzem, hogy ezt kell csinálni... mert büszke vagyok arra, hogy magyar vagyok!

“Végzem, mit az idő rám mér,
végzem, ha kell százszorozva!
Hinni kell csak, s feljutunk mi,
Fel a fényes csillagokba!”

(Kányádi Sándor)

Szemerédi Tibor, cscst, Bécs, Ausztria

Kátay Zoltán méltatása

Kedves Zoli bá', tisztelt vendégek!

A KMCSSZ megalakulása óta közel hatvan év telt el, és Te ezalatt a 60 év alatt szívvel-lélekkel tagja és vezetője voltál ennek a háború utáni, reménytelen időkben létrejött szervezetnek. Az ausztriai magyar hadifogoly- és menekülttáborokban meginduló cserkészmunkáról készült történelmi dokumentációban mint linzi, majd gráci csapatparancsnok lesz említve a neved. A Bad Ischl-i jamboreen a magyar kontingens parancsnokságát bízta Rád az akkor már New York mellett székelő szövetségi központ.

Ez már legtöbbünk számára, akik idejöttünk, és akik ismerünk Téged, a legendás, a ködbevésző múlt, amit mi csak a cserkésztörténelemből ismerünk.

Jómagam, aki 1956 után, mint menekült ismertem meg a cserkészetet, lettem tagja, majd vezetője, 1961-ben, a bajorországi Kastl melletti táborban találkoztam Veled először.

Az amerikai hadseregtől kölcsönkapott sátrakban táboroztunk, és a német hadseregtől kölcsönadott gulyáságyúnál Te főztél a majd 200 fős tábornak. Örökre emlékezetes marad a tábori disznóvágás, melynél a gulyáságyút kísérő bajor káplár segédkezett a bölléreskedésnél. Ekkor tanultam el Tőled a játszva nevelés és fegyelmezés egy-két fogását, amikor a csajkával előretolakodókat egy-két fekvőtámasszal emlékeztetted arra, hogy az ételosztásnál tartsanak rendet, vagy amikor a repetázóktól a cserkésztörvényeket tudakoltad, mielőtt megpúpoztad a csajkájukat.

Ettől fogva évről évre rendszeresen eljöttél az európai kerületi táborokba, hogy az egyre növekvő számú cserkészsereg éhes bendőjét válogatottan finom magyar falatokkal töltsd meg. Csak sok évvel később, mikor magam is a konyhas őr beszerzője lettem, láttam a saját szememmel, hogy naponta hány kiló krumplit, tésztát rizst, kenyeret, kolbászt húst, hagymát paprikát zöldséget gyümölcsöt tejet sajtot joghurtot emészt meg egy tábornyi gyerek, s mennyi temérdek munkába kerül, míg mindezt a temérdek nyersanyagot hideg vagy meleg ételadagok formájában ki lehet osztani. És Te ezt a munkát 25 éven keresztül rendületlenül elvégezted, nyárról nyárra.

Emellett Te hoztad közénk táborozni a messzi Svédországból a fehér Ford-busszal a svéd csapat felét, évről évre.

1967-ben itt a szomszéd Vöröstorony-i kastély parkjában tartott vezetőképző-táboron Te mentettél meg, mert segédtisztjelöltjeim főztjétől éhenhalhattam volna.

Te voltál a Vági tutajút emlékére 1978-ban tartott legendás Klarälveni Tutajtábor parancsnoka, bárha ekkorra már korod és egészséged nem engedte meg, hogy magad is tutajra szálljál. A szemtelenkedő roverok szerint úgy szaladgáltál utánunk a parton le-föl autókázva, mint a kotlóstyúk kacsacsibéit vigyázva a faluszéli libaúsztató partján.

Mióta korod és egészségi állapotod nem engedi meg hogy velünk táborozz, kicsit üresebbek a táboraink. Van más tábori szakács, nem is főz rosszabbul mint Te – tudod ezt így kell mondanom, mert ki mer kritizálni egy aktív tábori szakácsot – de Te hiányzol a

táborainkból. Hiányzik hamisítatlan székely tájszólásod és pótolhatatlan, hosszan elnyújtott „Te bóóódogtalan!” felkiáltásod.

Kedves Zoli Bá', most, amikor szövetségünk megbízásából átadjuk Neked ezt a kitüntetést, szeretnénk jelképesen szövetségünk sok névtelen létrehozója előtt is kifejezni tiszteletünket, akik kitüntetést, biztatást, dicséretet nem várva tették, amit cserkészszívük diktált, nevelve a magyar ifjúságot szolgálták a nemzetet, a hazát és Istent.

Ezt a szolgálatot köszönjük meg Neked most, és jó egészséget kívánva kérjük Rád Isten áldását!

* * *

Ünnepélyes köszöntés messzi földről

*Az alábbi gratuláló levél érkezett a Kárpátaljai Cserkészszövetségtől
a montreáli csapatokhoz. (Szerk.)*

Kedves Cserkésztestvéreim!

Glaser Heidi cserkésztestvéremtől a minap szereztem tudomást nagy ünnepetekről: 50 éves múltra tekintenek vissza cserkészcsapataitok. Őszinte szívvel gratulálunk.

Az a munka, amelyet Ti az elmúlt fél évszázad alatt távol az anyaországtól kifejtettetek, példaértékű mindannyiunk számára. Szívós, áldozatos munkával, bizalommal megfogva egymás kezét és Isten mindenható segítségének a reményében képesek voltatok egy idegen országban magyarnak megmaradni. Sikerült gyermekeiteket, unokáitokat abban a szellemben nevelnetek, amiben Ti is hittetek és hisztek...

Ebben a sok álértéket értéként feltüntető hazug világban nagyon fontos a tisztánlátás. E nélkül a képesség nélkül nagyon könnyű eltévedni, utat téveszteni. Ez a hamis út pedig maga a boldogtalanság.

Az az ember viszont, aki megismeri és ezáltal megszereti nemzetének nyelvét, történelmét, kincseit, tisztábban fog látni, mint az, aki ezt nem teszi meg.

A magyar nemzettudattal átitatott keresztény erkölcsiség és hit pedig irányítóként mutat utat a földi élet útvesztőin keresztül. Ha megtanuljuk abból meríteni az öröm és a boldogság forrását, hogy az Isten gyermekei vagyunk mert megváltott bennünket, akkor mindig megtaláljuk a helyes és vigasztaló választ életünk nehéz pillanataiban is. Ha így élünk, akkor lesz szerető közösségünk, családunk, gyermekeink, akik tisztelnek bennünket, s akikért mi is örömmel élünk és dolgozunk. Megtanuljuk azt, hogy a szeretet a másik ember szolgálatát jelenti és megkapjuk a legnagyobb ajándékot: a Teremtő Isten által megáldott lelki békességet.

Ez a mai világ teljesen mást kiabál teli torokból: azt próbálja elhitetni az emberekkel, hogy a boldogság ez a mindenáron való érvényesülés, az önmegvalósítás. Nem mond igazat...Ezt a hazugságot az olyan emberek jobban látják meg, akikkel foglalkoztok, akiket a cserkészlet egy életre szóló nagy játéka összeköt egy nagy, határokat nem ismerő, csodálatos közösségbe.

Kárpátalján, amely ma Ukrajna része, a kilencvenes évek legelején indulhatott újra a magyar cserkészélet. A kommunizmus elembertelenítő világa után egy másfajta szemlélettel kell most nagyon erőteljesen és következetesen küzdenünk: a liberalizmus mindent fellazító, bomlasztó hatásával és a pénz istenítésével. Erőt merítünk a ti tapasztalatotokból. Hiszen nektek sikerült már ötven esztendeje életben tartani és táplálni annak a kis mécsesnek a lángját, amely mindig megmutatja az igazságot kereső embernek, hogy merre kell tovább mennie, melyik a következő lépés. Köszönet érte!

Az Isten áldja meg munkátokat és legyen nagyon sok örömötök egymásban.

Szeretettel és őszinte tisztelettel kívánok mindannyiatoknak

Jó Munkát!

Munkács, 2003.04.26

Béla

Popovics

elnök

* * *

Cserhalmi Ottó, cscst., Sydney, Ausztrália

Segédtszti tábor volt Ausztráliában

2003 január 11-19

Ausztráliában, Sydneytől 100 km- re, 2003 január 11-19 között tartottuk meg régén tervezett segédtszti táborunkat. Ezt a táborot 2002 januárjában kezdtük, amikor az óriási erdőtüzek miatt egy nap után, a fenyegető veszedelem miatt, a hatóságok leállították táborunkat. Így újra kezdtünk mindent 2003-ban!

De a 2003-as év sem kezdődött könnyen! Karácsony táján, néhány héttel a tábor előtt újra kezdődtek az erdőtüzek és csak pár nappal a tábor kezdése előtt kaptuk meg a táborozáshoz szükséges engedélyt!

A táborra 10 hallgató érkezett, hét fiú és három lány. Négyen ezer kilométerről, Melbourne-ből jöttek személyautókkal és hatan Sydneyből. A számok miatt vegyes leány és fiú őrök alakultak, így lett a "Csodahaj" őr a Csodaszarvas és Árvalányhaj őrök és a "Turbán" őr a Turul és a Tulipán őrök összevonásából.

A táborhely egy vadregényes eukaliptusz erdőben volt a Kék Hegyek egyik elrejtett kis völgyében. A segédtszteknek és vezetőknek mindent a természetből kellett alkotniuk. A vízellátásra különösen kellett vigyázni, mert napról napra apadt a kis patak ami a táboron keresztül folyt, és a tábor végére már csak pár centis kis tócsák maradtak belőle.

A vadregényes táborhelyet különösen színessé tette az állatvilág. Óriási, 1.5 -2 méteres gyíkokkal (szelídek) találkozhattunk, este a táborútnál az ausztrál vad kutyák a " dingók" is beköszöntek, napközben pedig szilaj lovak bemerészkedtek lassan a táborvölgybe és a tábor alatt, reggeltől estig lehetett hallani ezernyi kis kékmadár kellemes éneklését- ezért is neveztük el táborunk helyét "csengő madár völgynek".

A táborban "átéltük" a cserkészetre jellemző csoportban való élest, így mindenki: vezetők, hallgatók, "őrsökbe" voltak beosztva. A fiatalok a "Turpán" és "Csodahaj" őrsökben a vezetők a "Sárga Csőrű Harang Madár" őrsbe.

Reggeltől estig és estétől reggelig folyt a program, őrsi főzés nyílt tűzön, sokszintű foglalkozások: elméleti és gyakorlati, belevéve cserkész, magyarsági, népi, nemzetközi, ausztrál,...

Sok -sok énekkel, játékkal, mókával, tábortüzekkel ékesítve: csak úgy visszhangzott a kis völgy a jókedvtől az egészséges közösségi élettől. - a nagycsaládban, a "cserkészetben".

Lehet hogy úgy lehetne dióhéjba foglalni a tábor lényegét, ahogy egyik fiatal, frissen avatott vezető mondta a táborparancsnoknak a tábor végén: "életemben nem voltam ennyire kitéve a fizikai és lelki próbáztatásnak, és csak őrsi barátaim segítségével tudtam a feladatokat végrehajtani. Életem legélvezetesebb tábora volt. Úgy érzem, hogy elértem valami komolyat, valahová tartozom és szívesen és büszkén tartozom oda".

A tábor végén tíz új vezetővel gyarapodott a negyedik kerület. Második, sőt harmadik generációs fiatalok veszik át a magyar cserkészet staféta botját Ausztráliában.

* * *

Latkóczy-Osváth László cst, Los Angeles, CA

„ÉS MAGYARSÁGOMAT SZOLGÁLOM.”

Felnőttcserkészek a HHRF élvonalában

A magyar cserkész nem szűnik meg cserkészkedni a próbák letételével, vagy a VK táborok elvégzésével. A külföldi magyar jótékonyági intézmények élén, magyar nemzeti érdekeket védő egyesületekben, valamint alkalmi akciókban ott találjuk volt, vagy jelenleg is aktív cserkészeinket, akik cserkészfogadalmukhoz hiven magyarságukat ilyen formában igyekeznek szolgálni. Az alábbi cikk a HHRF magyar emberi jogokat képviselő alapítványt mutatja be, amelyet cserkészek alapítottak és nagyrészen azóta is vezetnek. (Szerk.)

A Hungarian Human Rights Foundation nevű szervezet, azaz Magyar Emberi Jogok Alapítványa, eredetileg CHRR (Committee For Human Rights in Rumania) néven alakult 1976 februárjában. 1985-ben változtatta meg nevét HHRF-re amikor kiterjesztette munkásságát az egész kárpátmedencei magyar kisebbségi közösségekre. A szervezetet newyorki és newjerseyi cserkészek alapították azzal az eredeti céllal, hogy segítsenek a Nicolae Ceausescu diktatúrája (1967 – 1989) alatt egyre súlyosabb elnyomás alatt szenvedő erdélyi magyarokon a méltánytalanságok amerikai nyilvánosságra hozatalával. Alapító tagok mind cserkészmultú személyek voltak, kezdve Hámos László elnökkel és néhány áldozatkész barátjával, folytatva a világ minden tájáról összesereglett, egyetemista fiatallal, akik fél évtől több évig terjedő szolgálatot végeztek gyakornokként (intern) a HHRF központi irodájában, többen a KMCSSz ösztöndíjával.

A HHRF munkásságának öt vezérelvét a cserkészetre alapozták, amelyeket Hámos László a következőkben ismertetett egy KMCSSz intézőbizottsági gyűlésen 2000-ben:

Az első vezérelv, a **szolgálat**. A cserkész, ahol tud, segít. A 70-es években egyre riasztóbb hírek érkeztek Erdélyből az egyre kegyetlenebb magyarelles intézkedésekről. Ezt a HHRF alapítói személyes látogatás alapján is megismerték. Felismerve a lehetőséget, hogy ők, mint egy szabad ország szabad polgárai, befolyásolhatják saját kormányuk politikáját, parancsoló erővel jelentkezett bennük a kötelességtudat, hogy cselekedjenek.

A második vezérelv, amit a cserkészlet adott a HHRF alapítóinak, az **eredetiség**.

A KMCSSZ elsősorban ifjúsági intézmény, a HHRF munkáját is nagyrészt fiatalok végzik, biztosítva az intézmény „vitalitását.” Az elmúlt 15 év alatt a HHRF több mint két tucatnyi ifjú gyakornokot hívott meg a newyorki irodájába, hogy együtt dolgozva minimum 6 hónapon át, tanuljanak bele a nemzetközi érdekképviselő szóhasználatába, fogalomvilágába. E gyakornoki programot eleinte a KMCSSZ-el karöltve végezte az alapítvány. 1989 óta a HHRF gyakornokok több mint fele az érintett területekről jött (Erdélyből, Felvidékről, Kárpátaljáról és Délvidékről), így ezek a fiatalok, nyugati eszközökkel felfegyverkezve, saját közösségeik hatékony diplomataivá válhattak, miután visszatértek hazájukba.

Az emberjogi aktivizmus lényege a változatosság, a rugalmasság. Megtalálni és alkalmazni tudni az adott helyzethez illő tevékenységet. Például a külkereskedelmet politikai feltételekhez kötő Legnagyobb Vámkedvezmény (Most Favored Nation Status) törvényét a Szenátusnak évente jóvá kellett hagynia. Ezért a szenátus kihallgatásokat tartott, többek között arról, hogy Románia mennyire tisztelte polgárainak az emberi jogait. Ezt a HHRF felhasználta, hogy 12 éven át összesen 25 szóbeli és írott amerikai kongresszusi tanúvallomás útján tájékoztassa a kongresszust az erdélyi magyarság helyzetéről.

Korábban utcai tüntetéseket szerveztek, amelyek között a Ceaucescu amerikai látogatásakor rendezett newyorki tüntetés volt a legsikeresebb. Az ismeretterjesztés összes amerikai módszereit kihasználva három majdnem teljes oldalas újsághirdetést is elhelyeztek a New York Times-ban és a Washington Post-ban. Az anyagiak előteremtésére alkalmi adománygyűjtő kampányt, gála bankettet is rendeztek, és néhány mecénást is szereztek.

A HHRF tagjai e munkájukon keresztül fontos és gazdag emberekkel is kerültek ismeretségbe. Ez a csillogó-villogó világ azonban nem vonta el őket a HHRF céljától, és komoly személyes áldozatvállalás mellett a beérkezett támogatást maximálisan a közcélra fordították.

A harmadik szó, ami jellemzi HHRF munkáját az a **gyakorlatiasság**. Abból indul ki a HHRF: bárhol is éljen, bármivel is foglalkozzék, nincs olyan magyar, akinek ne jutna valami egyéni szerep, amit csak ő tudna ellátni, ha tényleg akar valamit tenni a kisebbségben élő magyarságért. A sok kicsi sokra megy elvének egyik ékes bizonyítéka volt egy levélíró kampány 1987-ben, amikor amerikai-magyarok levelei, táviratai, személyes közbenjárásai (ezrével!) győzték meg az amerikai kongresszus mindkét házát (szemben a hivatalos külügyminisztériumi állásponttal, és ütközve minden számottevő üzleti érdekekkel), hogy szavazzák le a 12 évvel előbb Romániának jutalmul adott Legnagyobb Vámkedvezményt.

A változatosságot kiegészíti egy negyedik alap munkamódszer: az **alaposság**. Igen sok munkába kerül például az Interneten, és újabban az időszakos nyomtatványként megjelenő HHRF értesítő (Hungarian Minorities Monitor) pontos összeállítása és ellenőrzése úgy, hogy annak minden szava igaz legyen. A pontosság és alaposság alap-követelmények, mert az amerikai politikai élethez ugyan rendkívül könnyű hozzáférni (bárki besétálhat képviselőjének irodájába), de csak annak a szavára adnak, aki hitelesen tájékoztat.

Az alaposság egyben céltudatosságot is jelent. A HHRF távlati céljai érdekében nem töltheti idejét terméketlen vitákban, más magyarokkal. Ugyanakkor igyekszik *inkluzív* (nem *exkluzív*) lenni, együttműködve minden értelmes, építő szándékú kezdeménnyel.

Az utolsó, ötödik szempont, a „**kettős öntudat**”-nak nevezhető látszólagos ellentmondás: Ahhoz, hogy a HHRF hatékonyan képviselhesen magyar ügyeket az angolszász világban, ahhoz elsősorban jól kell ismernie az angol nyelvet, az amerikai kultúrát és gondolkozást. Egyfajta egyensúly kell legyen a HHRF-tag magyar és amerikai öntudatában, hogy hatékonyan közvetíthessen a kettő között.

A cserkészlet volt az a mozgalom, ami képes volt felébresztette és elmélyítette a HHRF alapítóiban azokat a vitális, máig működő eszméket/vezérelveket, és magyar öntudatot, ami lelkesítette őket. Ami a Külföldi Magyar Cserkészletet talán leginkább nélkülözhetetlenné teszi, az annak a folytonos élménye, hogy világraszóló hálózatot, közösséget alkot, amely kettős öntudattal rendelkezik. A cserkészlet adta meg a HHRF tagjainak személyszerint (és adja meg, minden bizonnyal, sok felnövő gyereknek ma is) azokat az élményeket és szellemet, amelyek amerikai-magyarra nevelték őket. E kettősségre építve lehetnek különleges hasznára a magyarságnak.

Az 1989-es nagy átalakulások Közép Európában, új helyzetet teremtettek, új kihívások elé állították a HHRF-et. Először azt remélték, hogy beszüntethetik a munkát, hiszen Középeurópában az emberek, így a kisebbségben élő magyar közösségek is végre eljutottak oda, hogy önmaguk szabadon választott, legitim érdekképviselői szervezeteik útján érvényesíthetik saját kívánságaikat.

Hamar rá kellett jönniük, hogy tévedtek. Nemcsak a kisebbségben élők igénylik hangjuk közvetítését, felerősítését Nyugaton, hanem elsősorban az amerikai és nemzetközi közegek felvilágosítása teszi szükségessé a HHRF munka folytatását. A kétpólusú világ szétesése, akármilyen öröndetes volt számunkra, komoly problémát, súlyos dilemmát okozott a térséggel foglalkozó nemzetközi döntéshozók számára pl. az amerikai külügyminisztériumban, kongresszusban és a Fehér Házban. A jól megszokott szovjet rendszer helyett eddig számukra ismeretlen népcsoportok jelentkeztek, érthetetlen nyelveken, gyakran erőszakos követelésekkel. A hivatalnok (aki ahhoz volt hozzászokva, hogy inkább ő irányítja az eseményeket), most sokszor tanácstalanul hallgatta a sok nemzetiség panaszait.

Ebben a helyzetben a HHRF nem csökkenthette erőfeszítéseit; inkább fokozott ütemű és intenzitású munka vált szükségessé. Miért fontos továbbra is elmondani az igazat? Mert különben az amerikai és nemzetközi közvélemény és döntéshozók tájékoztatatlanságukban könnyen összetévesztik az igazat a valótlanl, (és tudjuk, hogy sokan a nyugati vélemény szándékos megtévesztésén mesterkednek).

A magyar kisebbségi közösségek a megoldást képezhetik a térségben és nem a problémát. Így, a 90-es évek óta jelentkezett számos pozitív kezdeményezés, amit a HHRF is felkarolt. Legnevezetesebben a Sapientia-Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem támogatása. Az alapítvány honlapján (amelyet több mint 2.2 millió olvasnak havonta) megtudhatunk többet erről az izgalmas kihívásról és, hogy hogyan tudunk segíteni. Optimális lehetőség van cserkész vezetőknek bekapcsolódni, mivel nagyrészen egyetemek közötti kapcsolatok megteremtéséről van szó.

A HHRF 27 év alatt felhalmozott tapasztalatait, jóhírnevét és sikereit fontos tovább kamatoztatni. Ez ugy lehetséges ha Te is kiveszed részed a mozgalomban.

Látogass el a <http://www.hhrf.org> honlapra

* * *

HAZAMENTEK

Dr. HOYOS JÁNOS cscst, K. M.

Jánosbá' cserkész múltja még Magyarországra nyúlik vissza, amikor 13 éves korában cserkésszé avatják, majd a rákövetkező évben, 1929-ben, az Angliában tartott 3. világ jamboreen vesz részt, amely saját elbeszélése szerint egy életre szóló élmény maradt. Érettségi után a Molnár Fricibá' (dr. Molnár Frigyes, a Magyar Cserkészszövetség akkor külügyi vezetője) vezetése alatt álló tolmács rajban az 1933-ban tartott gödöllői világdzsembori táborozója, ahol pár nap után a francia táborparancsnok tolmácsa lesz. A világtábor után egy öregcserkész rajba kerül, de az említett Fricibá' vezetése alatt a Szöv. külügyi rajában francia problémákat osztanak ki neki. Ennek következtében a magyar cserkésztestet Franciaország két tisztképző táborában képviseli.

Orvosi diplomáját 1939-ben kapja mint szívspecialista. 1948-ban ő végzi társával az első szívműtétet Magyarországon. A kommunista rendszer 1950-1953-ig működtetett recski kényszermunkatáborban két évet tölt, majd annak felszámolása előtt egy évvel 15 évi börtönbüntetést szabnak ki rá. Két szénbányában mint orvos, illetőleg bányász dolgozik, ahonnan az 1956-os forradalom és szabadságharc alatt, mint minden politikai fogoly, ő is kiszabadul. Mielőtt a rabokat kezdték volna összeszedni, átmegy Ausztriába, ahol a magyar menekülteket intéző ICEM (Intergovernmental Committee for European Migration) orvosi osztályán mint beosztott, majd mint ennek főnöke két évig dolgozik, a magyar menekültek továbbutazását segíti. 1958-ban érkezik Amerikába.

A külföldi magyar cserkésztestben éveken keresztül központi orvosi felügyelőként és a központi vezetőképző- valamint több jubileumi táborban főorvosi szolgálatot tölt be. Alkalmazott ápolónőjét külön fizetve vonja be segíteni. A Szövetség Nagytanácsának tagja és később éveken át elnöke. A *Sik Sándor Cserkészpark* gyengélkedő épület létrehozásának előmozdítója. A Máltai Lovagok Szövetsége északamerikai delegációjának tagja, majd elnöke. Ebben a beosztásban kezdeményezi a New York-i körzet lelkigyakorlatának tetemes támogatását. Rászoruló magyar származású orvos- vagy fogorvostan hallgatók ösztöndíj ügyében több éven át közbenjár.

Kitüntetései közé tartoznak a *Magyar Köztársaság Érdemrend Tiszti Keresztje*, amelyet még 1994-ben kap a recski munkatáborban teljesített szolgálataiért. A Máltai Lovagrend nagykeresztes fogadalmi lovagja. A MTA (Magyar Tudományos Akadémia) határon kívüli orvosi tudományok köztestületi tagja. A 2002. év novemberében tartott New York-i cserkészbálon ő volt az egyik KMCSSZ kitüntetett. Az oklevél szövege méltatja a külföldi magyar cserkészlet fejlesztése érdekében kifejtett több évtizedes munkásságát. A Szövetség legmagasabb kitüntetését, a *Teleki* érmet 1975-ben kapja.

Fél évre felesége halála után, 2002-ben, Magyarországra visszatelepül és négy idegen nyelv tudásával 88 évesen azonnal felajánlja szolgálatát a hazai cserkészmozgalomnak. Utolsó levelében azt írja, hogy "már bekapcsolódtam az itteni szervezetbe Legeza [dr. Legeza László cst., a MCSSZ ügyvezető elnöke] révén, de aktív nem tudtam lenni, de leszek." Elszántságát a halál megakadályozta, amely a kórházban érte. Csendes modora, szerénysége, és a magyarság állandó szolgálata példamutatás mindannyiunk számára. Jánosbá' nyugodjál békében!

Fischer Viktor cst., New York

* * *

SZALAY ZOLTÁN cst.

*„Minden cserkész tarthat három szeretőt,
őrsvezető egyet, esetleg kettőt,
rajvezető egyet, cserkésztest is egyet,
hát a Parnok úr?
Nagy bot a kezében, ő már öreg úr!”*

Zolibá, nem emlékszem olyan cserkész tábortűzre, ahol Te jelen voltál, hogy torkunk szakadtából nem énekeltük volna el ezt Neked. Mint fiatal cserkész fiúk, azon versenyeztünk, hogy a nóta végén melyikünk szaladhat majd oda hozzád, hogy a botot kezébe adja a megfelelő passzusnál. Te, szemed behúnyva, szád csücske mosolyra állva hallgattad számtalanszor végig a nótát, majd felháborodást színlelve fenyegetted meg a bottal a bűnöst közülünk.

Most mi, cserkészeid, nem búcsúzni jöttünk össze. Csupán a tábortűzhöz. Tábortűzhöz, ahol egy kis nótázás, egy mókázás után, a hosszú, testet kifárasztó, nehéz munkanap után, komolyra fordítva a hangulatot, megköszönjük Teremtőnknek, amit a nap folyamán kaptunk tőle.

Megköszönni, hogy Te voltál számunkra a Parancsnok úr.

Noha csapatunk történelméből tudjuk, papíron nem Te voltál csapatunk első parancsnoka. De szerető, odaadó munkáddal, őszinte törődéssel, önfeláldozó tevékenységeddel számunkra mindenkorra Te voltál, és Te maradtál A PARANCSNOK.

Zolibá, köszönjük Neked azokat, amiket már csak felnőtt ésszel tudunk igazán értékelni és megérteni:

a mai napig felejthetetlen cserkésztáborokat, kirándulásokat,
azokat a megérdemelt kihallgatásokat és büntetéseket, amelyeket kiszabtál ránk,
szigorú arccal, de közben szájad csücskét a szerető mosoly rángatta, és amit jó
kedvvel hajtottunk végre,

köszönjük azoknak a késő estékbe nyúló megbeszéléseknek, tervezgetéseknek a
hangulatát és lelkületét, amelyet a bloomfieldi lakásod mély garázsában,
cserkészcsapatunk lyukas sátrai között tartottunk,

és köszönjük azokat a cserkész emléktárgyakat, amelyeket később volt cserkészeid
között szétszótottál emlékként. Főleg annak a jelentőségét, amiről a napokban
Kocsis Laci cserkésztestvéremmel beszélünk. Te neki adtad fiatal cserkész
korodbeli iránytűdet. Mi most értettük meg ennek a valódi jelentését: Te
mindannyiunk számára megjelölted a cserkész berkekben használt újjel az egész
életre szóló JÓ UTAT!

Most, mint ahogy a tábortüzeink végén szoktuk énekelni:

Szellő zúg távol, alszik a tábor,

Alszik a tábor, csak a tűz lángol.

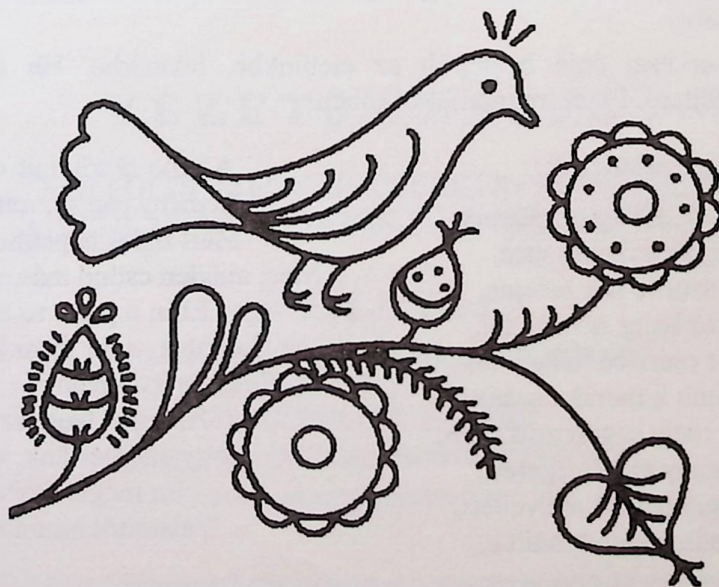
Rakd meg, rakd meg cserkészpajtás azt a tüzet,

Isten tudja, mikor látunk megint ilyet

Addig, amig újból együtt leszünk cserkészeiddel az örökkön égő nagy tábortűz körül,
emlékedet szeretettel szívünkbe zárjuk és kívánunk

JÓ MUNKÁT, JÓ MUNKÁT, JÓ ÉJSZAKÁT!

Herédi István cscst., Montreal

PIGNICZKY LÁSZLÓ cscst.

Pigniczky László, vagy ahogy cserkészköznyelven hívtuk Pige, már Magyarországon ismerkedett meg a cserkészmozgalommal. 1942-ben az 585. sz. csapat tagja. Nyugatra, az 1956-os szabadságharc leverése után került. Pennsylvania dél-keleti sarkában találkozott újra a cserkészzel, amelybe lelkesen bekapcsolódott. 12 évig volt parancsnoka a helyi 10. sz. Jedlik Ányos cserkészcsapatnak. Több New York-i körzeti tábor parancsnoka volt. Vezetőképző táborokon kiképző. A KMCSSZ felső vezetőségének lelkes, kitartó munkása, támogatója volt.

De milyen is volt Pige mint cserkészvezető? Felidézném személyes élményeimet, amikor 30-35 évvel ezelőtt itt a tanyán kétszer voltam a körzeti táborban a helyettese. Visszaemlékeznek mások által mesélt Pige élményekre is.

Elsősorban csupa öröm, csupa szív ember volt. Bízott a fiatalokban és, ahogy egy barátja oly találóan mondta, "egészségesre tudta szeretni" a tékozlókat. Emlékszem, hogy engedte hogy tegyünk, hogy cselekedjünk még akkor is ha esetleg nem a legbölcsebb dolgokat csináltuk. Bízott bennünk.

Korlátlan humorérzéke volt. Az esti vezetői megbeszéléseink sokszor a jó kedvű nevetésbe fulladtak.

Minden részletre figyelmes volt. Így pl. a körzeti táborban eltűnt ha valami hiányzott, és rövidesen megjelent a hiányzó dolgokkal. Fillmoreban például a szerszámok hiányát észrevéve nem reklamált, hanem azzal oldotta meg a bajt, hogy a következő alkalommal egy rakás szerszámot hozott és ott hagyta. Talán még ma is ezekkel dolgozunk. Bócsay Klári ki is nevezte ezekután "táborszernagynak". A tett, a cselekvés embere volt. Inkább megfogta, megcsinálta, minthogy erről tárgyalgatott volna.

Nekünk fiatal vezetőknek annak idején egy tulajdonsága imponált legjobban. Pige a cserkészies vagányság megtestesítője volt. Az ő táborába a fiatal cserkészfiú öröme az igazi fiúcserkész foglalkozások tömkelege volt...kirándultunk, portyáztunk, sportoltunk. Mind Pige vezetésével.

Nemes, ideális cserkész éne beleépült az életünkbe, lekünkbe. Ha akarnánk, sem tudnánk Pigét elfelejteni. Pige, nyugodjál békében!

Mi mindig búcsúzunk

Mondom néktek: mi mindig búcsúzunk.
 Az éjtől reggel, a nappaltól este,
 A színektől, ha szürke por belepte,
 A csöndtől, mikor hang zavarta fel,
 A hangtól, mikor csendbe halunk el,
 Minden szótól, amit kimond a szánk,
 Minden mosolytól, mely sugározott ránk,
 Minden sebtől, mely fájt és égetett,
 Minden képtől, mely belénk mélyedett,
 Az álmainktól, mik lassan kihültek,

A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
 A kemény rögtől, min megállt a lábunk.
 Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
 Mert minden csönd más, minden könny, -vigasz,
 Elfut a perc, az örök idő várja,
 Lelkünk, mint fehér kendő, leng utána,
 Sokszor könnyünk se hull, szívünk se fáj,
 Hidegen hagy az elhagyott táj,
 Hogy eltemettünk; róla nem tudtunk,
 Én mégis mondom néktek;
 Valamitől mi mindig búcsúzunk

REMÉNYIK SÁNDOR

Lendvai Imre, cscst., Vienna, VA

ÜZENET A SZERKESZTŐTŐL

Kedves Cserkésztestvéreim!

A VL a (külföldi) magyar cserkészvezetők lapja. Az egyetlen sajtótermék, amely többek között arra van hivatva, hogy a mi gondjainkkal foglalkozzék, hogy lapjain megosszuk egymással örömünket, bánatunkat, cserkész tapasztalatunkat, sok hasonló és különböző problémánkat és sikerélményünket. Most megint fel akarom hívni a figyelmeteket, hogy használjátok ki a VL-t, mint a cserkészvezetői gondjaitok fórumát, IRJATOK A VEZETŐK LAPJÁBA!

Elsősorban a csapatmunkát végző, huszas-harmincas éveikben levő (tudom, a legelfoglaltabb) fiatalokhoz próbálok szólni. Hiszen döntően Rajtatok múlik, hogy tovább él-e a cserkészletünk és hogyan él tovább. Hallassátok a hangotokat, mondjátok el véleményeteket olyan dolgokról, amit tapasztalatból Ti ismertek legjobban!

A VL legutóbbi számában megjelent interjú a külföldön született, Magyarországon letelepedett KMCsSz fiatalokkal biztosan támasztott kérdéseket Bennetek. Mit jelent külföldi magyarnak lenni?

Ugyanebben a számban mit szóltatok Szentkirályi Endre vitaindító cikkéhez az amerikai iskolákról? Pedagógiáról van szó, amit mi mindnyájan, hivatásból vagy műkedvelőként, gyakorlunk. Több hasonló, megalapozott vélemény, hozzászólás, kérdés kívánczik még ide, és biztos vagyok, hogy szinte mindnyájatoknak van gondolata, kérdése ilyen alapvető témákról, amelyeket idáig nem ért rá papírra vetni. Nem is okvetlenül egész cikkeket kérek, egy-két mondatos hozzászólás egy megjelent cikkhez is érdekes. Legyen a VL az aktiv cserkészvezetők fóruma.

Jó munkát! Avvakumovits Ottó, cscst.

VEZETŐK LAPJA

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐK,
SZÜLŐK ÉS TÁMOGATÓK FÉLÉVI ÉRTESÍTŐJE

KIADÓ:

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG

2850 Rt. 23N

NEWFOUNDLAND, N.J. 07435

SZERKESZTŐ: AVVAKUMOVITS OTTÓ, cscst.

avvakumovits@earthlink.net